

וְאָנֹכִי לֹא אֶחֱוֹשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם־נַפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵי מַכְלוֹת בְּשִׂמְחָה אֶת־מְרוֹצְתִי וְאֶת־הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת
הָאֲדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲדִיד עַל־בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים:מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים כ 24

טבילה וכתבי הקודש

מאת דב אבנון

"כי לא שלחני המשיח לטבול כי אם לבשר לא בחכמת דברים למען אשר לא יהיה צלוב המשיח לריק" א קורנתיים א
17. "כי כולכם אשר למשיח נטבלתם לבשתם את המשיח" אל הגלטים ג 27

לדבר על הנושא סביב המילה "טבילה" ובייחוד על אותו טקס שקשור למים זה לא הדבר הכי קל שיש ובייחוד כאשר
מתחילים לדבר על בשורת חסד האלוהים ועל העובדה שהאדון ישוע המשיח לא שלח את השליח פולוס לטבול
להבדיל מ12 השליחים שכן נשלחו לטבול.

בתור מאמין משיחי מקרב העם היהודי. גם אני לא ידעתי הרבה על הנושא. ידעתי באופן כללי שאנחנו היהודים יש
לנו את ברית המילה ולנוצרים יש את הטבילה. בתור אחד שלא בא מרקע דתי שמעתי שגם ליהדות הנוכחית יש חוקי
טרה ושנשים נוהגים ללכת למקווה.

זה לא סוד שהמשיחיות מפולגת בכל מה שקשור למושג טבילה ובייחוד טבילה במים. אנשים מנסים כמובן להציג
את הדברים אחרת דרך לא לדבר הרבה על הנושא אבל מי שבאמת יעבור ויבדוק מה כל קבוצת מאמינים במשיחיות
מלמדת על הנושא, ימצא שורה שלמה של תיאוריות שונות ומשונות.

הכנסייה הקתולית והפרוטסטנטית הרחיקה לכת בכל מה שקשור לנושא ברגע שהם התחילו לאמץ את התיאוריה
שהילדים שנטבלים במים נכנסים ישר לברית עם אברהם וכמובן נושעים על סמך טקס דתי זה. תיאוריה שנבנתה על
פסוקים שבמקור מדברים על עם ישראל. כפי שאנחנו יודעים התיאוריה הזאת הלכה והתפתחה וברבות הימים
הביאה הרבה נזק לעם ישראל.

ישנם כמובן קבוצות משיחיות שטוענות שמדובר פה אך ורק רק בעדות או באות לצייתנות אבל מצד שני ישנם
מיליונים שרואים בטבילה במים את כרטיס הכניסה לקהילה או לכנסייה שלהם. אחרים כמובן מלמדים שמי שלא
נטבל במים לא יכול להיוושע.

בכל אופן המשותף לכולם הוא שכולם מחזיקים עותק של דבר האלוהים בידם ומצוטטים פסוקים.

הגדולה של בשורת חסד האלוהים היא בעובדה שנכון להיום תחת הנהגת חסד האלוהים רוח הקודש כלומר אלוהים
עצמו הוא המטביל. הוא ולא מנהיג רוחני זה או אחר שעל סמך אמונה טובל אותנו לגוף המשיח.

קיימים הרבה מקרים שאנשים שעברו מקהילה אחת לשנייה התבקשו להראות צייתנות ולהיטבל מחדש במים באופן
זה או אחר. מתברר שלא כולם מקבלים את אופן הטבלה של כולם. לכן מה שחשוב זה לא אם עברנו וכמה פעמים
עברנו טקס דתי זה או אחר אלא האם נטבלנו על ידי רוח הקודש לגוף המשיח. רק הטבילה הזאת יש בכוחה לאחד
אותנו עם המשיח במותו ותקומתו מהמתים ולהצמיד אותנו אליו ככה שלעולם לא נוכל יותר לאבד את הישועה או את
הקשר עם אלוהי אברהם יצחק ויעקוב.

לסיום חשוב לציין שאחדות או להיות ביחד אלו שני דברים שונים ולכן השליח פולוס כותב לקהילה באותו הקשר:

אל האפסים ד 1-6 נכון להיום יש רק טבילה אחת. אותה טבילת הזדהות לא במים אלא דרך רוח הקודש לגוף אחד.

אני כולי תיקווה שסידרת השיעורים האלו רק תעזור לנו באשר אנחנו להבין מה האדון ישוע המשיח השלים עבורנו
על הצלב ואת גדולת חסדו של האלוהים שדרך רוחו הטביל אותנו למותו ותקומתו של ישוע המשיח מהמתים.

באהבת המשיח

דב אבנון

וְאָנֹכִי לֹא אֲחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם־נַפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵי מַכְלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת־מְרוּצָתִי וְאֶת־הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת הָאָדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲיִד עַל־בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מעשי השליחים כ 24

טבילה וכתבי הקודש

מאת : דב אבנון

פרק א

הטבילה בתנ"ך

אנשים נוהגים בהרבה מקרים לקשר את המושג טבילה לנצרות בשעה שישנם נוצרים רבים שמעולם לא שמעו שמקורה של הטבילה הוא דווקא בתנ"ך.

הבילבול מתחיל ברגע שאנחנו חושבים שטבילה פרושה להכנס לעומק המים ומערבבים את נושא הטהרה עם נושא ההזדהות עם האדון ישוע המשיח במותו ותקומתו כפי שהשליח פולוס מלמד באיגרות שלו.

כִּי אִם־חֻקוֹת הַבָּשָׂר הֵנָּה עִם־הַמַּאֲכָלוֹת וְהַמְּשָׁקִים וְהַטְּבִילוֹת הַשְּׁנוֹת אֲשֶׁר נִתְּנוּ עִדְעַת הַתִּיקוֹן:

מהנאמר בספר אל העברים פרק ט 10 אנחנו למדים שעד זמן התיקון, כלומר הרגע שישוע הכוהן הגדול במותו על הצלב השלים את התורה, דובר על חוקי טבילות שונים. מדובר פה בעצם על עול התורה שכלל בתוכו הרבה חוקי טהרה. בתורה הטבילות קשורות בראש ובראשונה לטהרה.

אם כבר הזכרנו את עול התורה אז חשוב להוסיף שגם ועידת המאמינים (ראה מעשי השליחים טו) 10 דיברה על עול התורה. כן כל חוקי התורה היו בגדר עול כולל חוקי הטבילות. אלוהים הפקיד את התורה רק בידי עם ישראל ורק עליהם חלה המצווה לשמור את חוקי התורה ולהתקדש ויקרא כ 7

7 וְהַתְּקַדְּשֶׁתֶם, וְהִיִּיתֶם קְדָשִׁים; כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: ⁸ וְשִׁמְרֶתֶם אֶת־חֻקְתִּי, וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם; אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם:

חוקי הטבילות נועדו לטהר את הבשר של בני ישראל. אל העברים ט: 9,10,13,14 שים לב שאחרי שהמשיח מת על הצלב כל אותם חוקים נהיו לתיקוני עולם אל הקולסים ב. 16-19 כלומר שיעבוד לתורה לא הופך אותנו לאנשים טובים יותר וכמובן כבר אינו כלול בבשורת חסד האלוהים. כל אותם מנהגי טהרה היו זמניים ולא היה בכוחם לשנות את הבשר. אנשים תמיד אוהבים להיות דתיים ולשמור מסורת זאת או אחרת אבל כתבי הקודש עבור הזמן הנוכחי, זמן החסד, מלמדים אותנו שזה לא יכול לשנות את הבשר.

16 עַל־כֵּן לֹא־יִדִּין אִישׁ אֶתְכֶם עַל־דְּבַר מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה או־עַל מוֹעֲדִים וְרֵאשִׁי חֻדָּשִׁים וְשַׁבָּתוֹת: **17** אֲשֶׁר הֵם צֵל הַדְּבָרִים הָעֵתִידִים לְבֹא וְגוֹפֶם הוּא בְּמִשְׁיחַ: **18** אֲלֵתִתְּנוּ לְאִישׁ לְהַאֲבִיד שְׂכָרְכֶם עַל־יְדֵי שְׁפָלוֹת רוּחַ וְעַבְדוֹת מְלֹאכִים וְהוּא מְהֵלֵךְ בְּדְבָרִים אֲשֶׁר לֹא רָאוּ עֵינָיו וּמְלֵא רוּחַ גָּאוֹה עַל־לֹא־דְבַר מִשְׁכַּל בְּשָׂרוֹ: **19** וְאִינֹנֹה אֲחִזַּב בְּרֹאשׁ אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ כָּל־הַגּוֹיף הַמְּחַבֵּר וְהַמְּאִחַז בְּצִירָיו וּדְבָקָיו יִגְדַל גְּדוּל אֱלֹהִים: **20** לָכֵן אִם־מִתֶּם עִם־הַמְּשִׁיחַ לְתִיקוֹנֵי הָעוֹלָם לְמַה תִּשְׁתַּעֲבְדוּ לְחֻקִּים כְּאֵלוֹ עֲדְכֶם חַיִּים בְּעוֹלָם: **21** אֲלֵתִתְּחַזְּזוּ אֲלֵתִתְּעַעֶם אֲלֵתִתְּגַע: **22** וְהֵם עֹמְדִים לְכָלוֹת בְּתִשְׁמִישָׁם לְפִי מִצּוֹת אֲנָשִׁים וְלִמּוֹדֵיהֶם: **23** הַנְּרֵאִים כְּעֵין חֻכְמָה בְּעַבְדוּהָ בְּדוּיָהּ מִלֵּב וּבְשִׁפְלוֹת רוּחַ וּבְעֲנוּי הַגּוֹיף שְׂאִין בּוֹ מוֹעִיל רַק־לְהַשְׁבִּיעַ הַבָּשָׂר:

לכן שוב כל אותם חוקי טהרות אינם חלק מבשורת חסד האלוהים שהופקדה בידי השליח פולוס עבור קהילת גוף המשיח. חוקי הטהרה היו צל והגוף הוא המשיח. אל האפסים ב 15 קולסיים ב 14

בתקופה שהאדון ישוע היה על הארץ עם ישראל הכיר את כל חוקי הטבילה. האדון ישוע היה יהודי לכל דבר שחיי תחת הברית הראשונה. מהנאמר בבשורה על פי מרקוס אנחנו רואים בברור איך מנהג נטילת הידיים היה חלק מחוקי הטבילות. 1-4 ז

ז וַיִּקְהָלוּ אֵלָיו הַפְּרוּשִׁים וְאֲנָשִׁים מִן־הַסּוּפְרִים אֲשֶׁר בָּאוּ מִירוּשָׁלַיִם: **2 וַיְהִי כִּרְאוֹתָם מִתְלַמְּדֵי אֲכִלִים לֶחֶם בְּיָדִים טְמֵאוֹת כְּלוֹמֵר בְּלֹא נְטִילָה וַיִּזְכִּיחוּ אֹתָם: **3** כִּי הַפְּרוּשִׁים וְכָל־הַיְהוּדִים לֹא יֹאכְלוּ עַד־אֲשֶׁר נְטִלוּ אֶת־יְדֵיהֶם**

וְאָנֹכִי לֹא אֲחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם־נִפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵי מַכְלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת־מְרוּצָתִי וְאֶת־הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת הָאָדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲדִיד עַל־בְּשׂוֹרֵת חֶסֶד אֱלֹהִים: מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים כ 24

עַד־הַפָּרֶק בְּאַחְזָם בְּמַה־שִּׁמְרוּ הַזְּקֵנִים: 4 וְאֵת אֲשֶׁר מִן־הַשּׁוֹק אֵינָם אֲכָלִים בְּלֹא טְבִילָה וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר קִבְּלוּ לְשֹׁמֵר כְּמוֹ טְבִילַת כֶּסֶת וְכַדִּים וְיֹרֹת (וּמִטּוֹת): 5 וַיִּשְׁאַלוּ אוֹתוֹ הַפְּרוּשִׁים וְהַסּוֹפְרִים מִדּוּעַ תִּלְמִידֶיךָ אֵינָם נִהְיִים כְּפִי מִסֵּרֵת הַזְּקֵנִים כִּי־אֲכָלִים לֶחֶם בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם:

וַיֵּרָא הַפְּרוּשׁ וַיִּתְמָה אֲשֶׁר לֹא־נִטַּל יָדָיו רֵאשׁוֹנָה לִפְנֵי הַסְּעוּדָה: 39 וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאָדוֹן הֵן עַתָּה הַפְּרוּשִׁים מְטַהְרִים אֶתְּם אֶת־הַכּוֹס וְהַקְּעָרָה מֵחוּץ וְקִרְבְּכֶם מֵלֵא גָזַל וְרָשָׁע: לוקס יא 38

הטבילה פה היא תמיד בהקשר לטיהור. אם התזת דם הפרים טהרה זמנית את בני ישראל על אחת כמה וכמה דם המשיח יטהר את לבינו ממעשי מוות. אל העברים ט 13-14.

טבילה = טיהור

מאמינים נחלקים בניהם לא רק בהקשר לטבילה אלא גם על האופן שבו משהו צריך להיטבל. פרוש המילה טבילה בתנ"ך קשור תמיד לטהרה. לזרוק דם. לכבס בגדים ולרחוץ במים. צריך להוסיף שכל הבילבול סביב המילה טבילה בא מכוון שאנשים מערבבים בין המושג טבילה באיגרות של השליח פולוס היכן שהכוונה היא הזדהות. לבין הטבילה בתור טהרה על ידי התזת מים או דם בברית הראשונה.

משה זרק דם

וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם, וַיִּשֹׂם בְּאֵגָנָתוֹ; וַחֲצִי הַדָּם, זָרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ: 7 וַיִּקַּח סֹפֶר הַבְּרִית, וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם; וַיֹּאמְרוּ, כָּל אֲשֶׁר־דָּבַר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע: 8 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם, וַיִּזְרַק עַל־הָעָם; וַיֹּאמֶר, הִנֵּה דַם־הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם, עַל כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: שמות כד 6-8 כט 16 20 ויקרא א 5, 11 ג 2 8 13 ז 2 14 ח 19 ט 24 ט 12 יז 6 שמות יח 17

לכבס בגדים

10 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵךְ אֶל־הָעָם, וְקַדְּשָׁתֶם הַיּוֹם וּמָחָר; וְכַבְּסוּ שַׂמְלֹתֵיכֶם: 11 וְהָיוּ נֹכְחִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי; כִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, יֵרֵד יְהוָה לַעֲיִנֵי כָל־הָעָם עַל־הַר סִינַי: במדבר לא 24 שמות יט 10

לרחוץ במים

וְעִשִׂיתָ כִּיֹּר נְחֹשֶׁת וְכִנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָה; וְנָתַתָּ אוֹתוֹ, בֵּין־אֶהָל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ, 18 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: בְּבֹאֶם אֶל־אֶהָל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מִים וְלֹא 20 וְרַחֲצוּ אֶהָרָן וּבְנָיו מִמֶּנּוּ; אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: 19 וְנָתַתָּ שִׁמְהָ מִיִּם: וְרַחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יִמְתּוּ; וְהִיתָה לָהֶם 21 יִמְתּוּ; אוּ בְּגָשְׁתֶם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת, לְהַקְטִיר אִשָּׁה לַיהוָה: שמות 18 שמות ל וְאֵתָה קַח־לָךְ בְּשָׂמִים 23 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: 22 פֹּ חַק־עוֹלָם לוֹ וְלִזְרַעוֹ לְדֹרֹתָם: 6 דברי הימים ב ד 4 כט

הזיה או התזה בתנ"ך מים או רוח:

6 וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת־אֶצְבְּעוֹ בְּדָם; וְהִזָּה מִן־הַדָּם שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה, אֶת־פְּנֵי פְרֹכֶת הַקֹּדֶשׁ: לטבול את האצבע בדם ויקרא ד 6

אנחנו מוצאים בכתבי התנ"ך כמה מקומות היכן שהמילה מים מוזכרת בהקשר לטהרה ויקרא יא 32

וְכָל אֲשֶׁר־יִפְלֵעֲלוֹ מֵהֶם בְּמַתָּם יִטְמָא, מִכָּל־כְּלִי־עֵץ אוּ בְּגָד אוּ־עוֹר אוּ שֵׁק, כָּל־כְּלִי אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה מִלֶּאכָה בָּהֶם; בְּמִיִּם יוֹבָא וְטִמָּא עַד־הָעָרֵב וְטָהַר:

במקומות אחרים אנחנו לומדים שהזיה יכולה להיות בהקשר לדם או מים על מנת לטהר וגם בהקשר לרוח הקודש במיסגרת תוכנית האלוהים עבור עם ישראל.

ישעיהו נב 15- מהנאמר אנחנו למדים שבעתיד המשיח יטהר את כל הגוים.

וְאָנֹכִי לֹא אֲחֻשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם־נַפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵי מַכְלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת־מְרוּצָתִי וְאֶת־הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת הָאָדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲיִד עַל־בְּשׂוֹרֵת חֶסֶד אֱלֹהִים: מעשי השליחים כ 24

טור עם ישראל

וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ, ²⁶ וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם; מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהַר אֶתְכֶם: ²⁵ וְאֶת־רוּחִי אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם; ²⁷ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם; וְהִסְרַתִּי אֶת־לֵב הָאֲבָן מִבְּשָׂרְכֶם, וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר: 24-27 יחזקאל לו ועשיתי, את אשר־בְּחָקִי תִלְכוּ, וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם:

ג וְהִיָּה אַחֲרֵי־כֵן, אֲשַׁפּוֹךְ אֶת־רוּחִי עַל־כָּל־בָּשָׂר, וְנִבְּאוּ בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם; זָקְנֵיכֶם חִלְמוֹת יַחֲלִמוּן, בַּחֲוִירֵיכֶם, חֲזִינוֹת יִרְאוּ: ² וְגַם עַל־הַעֲבָדִים וְעַל־הַשְּׂפָחוֹת; בְּיָמֵים הַהֵמָּה, אֲשַׁפּוֹךְ אֶת־רוּחִי: ³ וְנָתַתִּי מוֹפְתִים, בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ; דָּם וְאֵשׁ, וְתִימְרוֹת עֵשֶׂן: ⁴ הַשֶּׁמֶשׁ יִהְיֶה לְחֹשֶׁךְ, וְהַיָּרֵחַ לְדָם; לַפְּנֵי, בּוֹא יוֹם יְהוָה, הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: ⁵ וְהִיָּה, כָּל אֲשֶׁר־יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמְלֹט; כִּי בְהִרְצִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם תִּהְיֶה פְּלִיטָה, כְּאֲשֶׁר אָמַר יְהוָה, וּבְשָׂרִידִים, אֲשֶׁר יִהְיֶה קָרָא: יואל ג א

פה כבר מדובר על הישום האמיתי בעתיד של השליחות שהאדון ישוע נתן לשליחים כאשר כל אומות העולם יטבלו ויטהרו על ידי רוח האלוהים.

עם ישראל- עם של כוהנים קדושים

אלו מבינו שבאמת רוצים להבין את נושא הטבילה. חשוב גם שיבינו שעם ישראל הם אלו שאלוהים אומר עליהם שהם ממלכת של כוהנים קדושים והיכן שיש כוהנים שמה יש גם טהרה. אחד הפסוקים שאנשים אוהבים לדבר עליו הוא בהקשר לנעמן. מלאכים ב ה 9-11

⁹ וַיֵּבֵא נַעֲמָן בְּסוּסָיו (בְּסוּסָיו) וּבְרֻכָּבוֹ; וַיַּעֲמֵד פֶּתַח־הַבַּיִת לְאֵלִישָׁע: ¹⁰ וַיִּשְׁלַח אֵלָיו אֵלִישָׁע מֵלֶאךָ לֵאמֹר; הֲלוֹךְ, וְרַחֲצֵת שְׁבַע־פְּעָמַיִם בִּירְדֵן, וַיֵּשֶׁב בְּשָׂרְךָ לֶךְ וְטָהַר: מדובר פה ברחיצה בירדן לשם טיהור. ולא כפי התאוריות השונות שמנסות להראות לנו שבטבילה משהו יורד אל מתחת למים. זהו שוב פעם בילבול בין הטבילה בתנ"ך לבין טבילה באיגרות של השליח פולוס שהיא הזדהות עם מותו ותקומתו של ישוע מהמתים.

באותו הקשר של טהרה אנחנו מוצאים את הכוהן הגדול טובל את האצבע שלו בדם. ויקרא ד 5-6 וגם פסוק 17. או פרק ט 9-16

גם הנאמר בספר יהושע ג 15 מלמד אותנו שמדובר פה בטהרה.

וּכְבוֹא נְשָׂאֵי הָאָרוֹן עַד־הַיַּרְדֵּן, וְרַגְלֵי הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן, נֹטְבִילוּ בַקֶּצֶה הַמַּיִם; וְהַיַּרְדֵּן, מָלֵא עַל־כָּל־גְּדוֹתָיו, כָּל יְמֵי קִצְרֵי:

ראה גם ספר רות ב 14, שמואל א יד 27. מלאכים ב ח 15

טבילה = הזדהות

המילה טבילה מופיעה פעמים רבות בכתבי הברית הראשונה ותמיד בהקשר לטהור או רחיצה. כאשר אנחנו מגיעים לכתבי השליח פולוס אנחנו מוצאים שימוש שונה לגמרי לאותה מילה. הזדהות. הזדהות עם מותו ותקומתו של ישוע מהמתים.

או הַאֵינְכֶם יָדְעִים כִּי כָלֵנוּ הַנּוֹטְבִילִים לְמָשִׁיחַ יִשׁוּעַ לְמוֹתוֹ נֹטְבִלְנוּ: 4 לֵכֵן נִקְבְּרָנוּ עִמּוֹ בְּטַבִּילָה לְמוֹת לְמַעַן נִתְהַלֵּךְ בְּחַיִּים מִחֲדָשִׁים כְּאֲשֶׁר הַמָּשִׁיחַ נִעוֹר מִן־הַמָּתִים עַל־יְדֵי כְבוֹד הָאֵב: אל הרומים ו 3 4

וְלֹא אֶחָד מֵכֶם אֲחִי שָׁאֲבוּתֵינוּ הָיוּ כָלֵם תַּחַת הָעֵנָן וְכָלֵם עָבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם: 2 וְכָלֵם נֹטְבִילוּ לְמִשָּׁה בְּעֵנָן וּבַיָּם: אל הקורנתיים א י 2

26 כִּי־אַתֶּם כָּלְכֶם בְּנֵי אֱלֹהִים עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה בַּמָּשִׁיחַ יִשׁוּעַ: 27 כִּי כָלְכֶם אֲשֶׁר לְמָשִׁיחַ נֹטְבִילְתֶם לְבִשְׂתֶם אֶת־הַמָּשִׁיחַ: 28 וְאַיִן עוֹד יְהוּדִי וְלֹא יוֹנִי אֵינְךָ עֹבֵד וְלֹא בְּנֵי־חֹרִין אֵינְךָ זָכָר וְלֹא נִקְבָּה כִּי כָלְכֶם אֶחָד אַתֶּם בַּמָּשִׁיחַ יִשׁוּעַ: 29 וְאַם־לְמָשִׁיחַ אַתֶּם הַנֶּכֶם זָרַע אֲבָרְהָם וַיִּוְרָשִׁים כְּפִי הַהִבְטָחָה: אל הגלטים ג 27

וְאַנְכִי לֹא אֲחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם-נִפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינַי מִכְּלוֹת בְּשִׂמְחָה אֶת-מְרוּצָתִי וְאֶת-הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת
הָאָדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲיֵד עַל-בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים כ 24
אָדוֹן אֶחָד אָמוּנָה אַחַת טְבִילָה אַחַת: אַל הַאֲפָסִים ד 5

12 כִּי נִקְבַּרְתָּם אֶתוֹ בְּטְבִילָה אַף-קִמַּתְתֶּם אֹתוֹ בְּתַחִיהָ עַל-יְדֵי הָאָמוּנָה בְּגִבּוֹרַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר הֶעִירוּ מִן-הַמֵּתִים: אַל
הַקּוֹלְסִיִּים ב 12

לאור מותו ותקומתו של ישוע מהמתים אנחנו מתבקשים לעזוב את ראשית דבר המשיח כלומר את תורת הטבילות
ולעבור לשלמות .

עַל-כֵּן בְּעֵזֶב כַּעַת רֵאשִׁית דְּבַר הַמְּשִׁיחַ נִעְבֵּר אֶל-הַשְּׁלֵמוֹת וְלֹא נָשׁוּב לְשִׁית יְסוּדֵי הַתְּשׁוּבָה מִמַּעֲשֵׂי מוֹת וְהָאָמוּנָה
בְּאֱלֹהִים: 2 וְתוֹרַת הַטְּבִילוֹת וְסִמְיַכַת יְדִים וְתַחִית הַמֵּתִים וְמִשְׁפָּט עוֹלָם: אַל הַעֲבָרִים פֶּרֶק ו 1,2 - אַל הַאֲפָסִים
פֶּרֶק ד 5

הקהילה המשיחית באופן כללי כבר מזמן לא עושה הפרדה בין טבילות הטהרה במים של התנ"ך לבין הטבילה בתור
ההזדהות שלנו עם מותו ותקומתו של ישוע מהמתים דרך רוח הקודש. התוצאה שהרבה מאמינים מלאי ספקות בכל
מה שקשור לנושא "האם מאמין יכול או לא יכול לאבד את הישועה". הסיבה היא מאד פשוטה. הם לא למדו או למדו
חלקית את מה שהאדון ישוע השלים עבורינו על הצלב במותו ותקומתו מהמתים.

אם רק נקח זמן ונקשיב לדברי השליח פולוס בכל מה שנוגע לחסדו של אלוהים וישועת המאמין אז סביר להניח שכל
הדיונים בנושא יפסקו מכוון שכל מי שמאמין נטבל למשיח אינו יכול להיפרד מאהבת האלוהים גם אם הוא רוצה.

וְאָנֹכִי לֹא אָחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם-נַפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינַי מִכְּלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת-מְרוּצְתֵי וְאֶת-הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת
הָאֲדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲיִד עַל-בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מעשי השליחים כ 24

טבילה וכתבי הקודש

מאת : דב אבנון

טבילה ב4 הבשורות.

ארבע הבשורות הם בעצם בשורה אחת ש 4 אנשים כותבים עליה. מתי לוקס מרקוס ויוחנן כתבו על השרות הארצי של ישוע המשיח. על אלוהים הבן שהתגלה בבשר וחי על הארץ. 4 הבשורות עוסקות בבשורת המלכות. ישוע בתור אלוהים הבן היה יהודי וחיי תחת עול התורה. ארבע הבשורות הם חלק בלתי נפרד מהברית הראשונה ולכן אנחנו נמצא שמה הרבה פסוקים שעוסקים בטבילה.

תורת הטבילות שניתנה לעם ישראל עסקה בהרבה סוגי טהרות. ובכלל אנחנו מוצאים בתורה הרבה מצוות וחוקים שעוסקים בטהרה וטומאה כמו בספר ויקרא פרקים יג - טז ועוד או כמו שהשליח פולוס התבקש לעשות על מנת להוכיח שהוא הלך בחוקות התורה. מעשי השליחים כא 24.

יותר מאוחר לאור העובדה שהאדון ישוע מת על הצלב. אלוהים הודיע דרך השליח פולוס שהיום טהרת הלב היא רק על ידי אמונה (מעשי השליחים טו 9 א פטרוס א 22)

אחד מחוקי הטבילות על פי הנאמר באיגרת אל העברים ו 2 ט 13-10 עוסק בנטילת ידיים מרקוס ז 4-1. או טבילת כוסות וכדים על פי מצוות הזקנים. טקס נטילת ידיים היה חיקוי למה שנאמר במקור עבור הכוהן הגדול והזכיר יותר צדקה עצמית תהילים כו 6. כלומר אנשים שביצעו פשע מסוים נוטלים ידיים על מנת להראות שהם נקיים מכל אשמה.

מראה מקום אחר שעוסק באותה סוגיה הוא בבשורה על פי לוקס יא 38 כאשר אחד הפרושים ראה שהאדון אכל ללא נטילת ידיים. אבל מכון שהטקס הזה בכלל לא קשור לתורה שבכתב האדון ישוע הזכיר לפרוש עד כמה מדובר פה אך ורק בצביעות דתית. אותו פרוש לא ידע שמי שישב מולו הוא אותו אחד שנתן את התורה לעם ישראל.

זה יפתיע רבים לדעת שטקס נטילת ידיים קשור יותר למסורת האבות ולא לדבר אלוהים חיים. זאת המשנה שמתארת איך יכולות הידיים להיטמא מדובר שמה גם בטומאה ראשונית או משנית וגם דנים שמה בכמות המים הדרושה כדי לטהר אותן. וכבר אמר משהו שעדיף למות מצמא מאשר לעבור על אחת ממצוות הזקנים. כלומר אם יש מעט מים עדיף קודם כל לשטוף ידיים.

אין צורך כמובן להזכיר לקורא שמה שנקרא התורה שבעל פה אינו חלק מדבר האלוהים ולא נכתב או ניתן תחת השראת רוח הקודש.

פסוקים אלו ואחרים רק מראים לנו באיזה מצב רוחני היה העם כאשר אלוהים ברוב אהבתו נתן לנו את בנו יחידו. גם היום אנחנו רואים יהדות שמלאה במצוות עשה ועל תעשה שבאים יותר לפתח את הצדקה העצמית מאשר לבנות משהו רוחנית או לקרב אתו לאלוהי אברהם יצחק ויעקב אבי אדונינו ישוע המשיח.

וְאָנֹכִי לֹא אֲחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם-נִפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינַי מִכְּלוֹת בְּשִׂמְחָה אֶת-מְרוּצָתִי וְאֶת-הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת
הָאָדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲיִד עַל-בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מעשי השליחים כ 24

טבילה וכתבי הקודש

מאת : דב אבנון

אחדות המאמין עם האדון ישוע המשיח בטבילה.

הרוב הגדול של מה שנקרא "משיחיות" מלמד באופן זה או אחר שכל מי שמאמין חייב להיטבל במים. חלקם טוענים שהם עברו את טקס הטבילה מכוון שהאדון ישוע נטבל אחרים טוענים שהם כאילו משחזרים את מותו וקבורתו של ישוע המשיח. אנשים אומרים את זה מבלי לשים לב לעובדה שהאדון ישוע נטבל פעמים ושגם למותו על הצלב הוא קרא טבילה

לוקס יב 50

וַיֵּשׁ לִי לְהִטָּבֵל טְבִילָה אַחַת וּמֵה-יֵצֵר לִי עַד כִּי-תִכְלָה:

לכן הנושא של המאמר הזה הוא "האם המשמעות של הטבילה במים זה להיקבר עם המשיח? . אל הרומיים ו 4 ואל הקולסיים ב 12..

4 לכן נקברנו עמו בטבילה למות למען נתהלך בחיים מחדשים כאשר המשיח נעור מן המתים על ידי כבוד האב:

12 כי נקברתם אתו בטבילה אף-קמתם אתו בתחיה על ידי האמונה בגבורת אלהים אשר העירו מן המתים:

האם משהו לא בסדר בפסוקים האלו? או אולי מטרתנו היא רק להתכחש לאחד מעקרי האמונה? חלילה! המטרה היא להראות לקורא עד כמה חשוב להבין שהאדון ישוע המשיח הפקיד בידי השליח פולוס בשורה חדשה ונפרדת. פולוס הוא הרי "נבדל" לבשורת האלוהים ומה שהוא מלמד באיגרת אל הרומיים אודות "הטבילה למות המשיח" קשור לשליחות הזאת ולהנהגת חסד האלוהים שתחתיה אני ואתה חיים.

הבעיה היא לא עם הפסוקים אלא עם הטענה שמדובר פה בטקס סמלי של טבילה במים. מי שיקרא שוב את הנאמר יגלה להפתעתו שבאף אחד מהפסוקים האלו, המילה מים אינה מוזכרת. כמובן שרוב הפרשנים מדברים על מים והרוב הגדול של המשיחיות מבסס את תורת הטבילה במים על אותם פסוקים. אבל שוב פעם המילה מים אינה מוזכרת בפסוקים הנ"ל. חשוב כמובן לציין שוב ושוב שהאדון ישוע המשיח לא נקבר בתוך מים אלא בקבר כמו כל הקברים באדמה. עוד דבר, הפסוק אינו אומר טבילה במים אלא "טבילה למות" "למותו נטבלנו".

המושג "נטבלתם למשיח" מופיע באיגרת אל הרומיים ו 3 ובאיגרת אל הגלטיים ג 27. ואנחנו חייבים לציין עוד פעם שלא מדובר פה באיזה טקס סמלי או במים שאמורים לטהר את המאמין אלא כמו שהכתוב אומר חד וחלק "טבילה למות המשיח"

27 כי כלכם אשר למשיח נטבלתם לבשתם את המשיח:

מהנאמר באיגרת אל הרומיים פרק ו פסוקים 1-10 אנחנו למדים על עומק עושר חסדו של אלוהים. המאמין מזדהה פה עם האדון ישוע המשיח במותו ותקומתו מהמתים ללא כל עזרת בני אדם או על ידי טקס זה או אחר.

כאשר משהו מאמין כלומר מקבל את מתנת חיי העולם דרך אדונינו ישוע המשיח. רוח הקודש הוא זה שטובל את המאמין לגוף המשיח. הראשונה אל הקורנתיים יב 13.

אלו שרוח הקודש טבל אותם לגוף המשיח, הם אחד עם המשיח. כלומר מדובר פה באחדות המאמין עם המשיח דרך רוח הקודש ולא על ידי טקס דתי זה או אחר. אלוהים רואה אותנו היום תודות לעבודת רוח הקודש, אחד עם המשיח.

וְאָנֹכִי לֹא אֲחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם־נַפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינַי מִכְּלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת־מְרוּצָתִי וְאֶת־הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת הָאָדוֹן יִשׁוּעַ לְהַעֲיִד עַל־בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מעשי השליחים כ 24
קורא יקר השליח פולוס מלמד אותנו באיגרת אל הרומיים פרק ו את תורת האחדות. אנחנו אחד עם המשיח באותו גוף מכוון שרוח הקודש טבל אותנו ולא בן אדם זה או אחר.

אם־כן מה־נאמר הנעמד בחטא למען ירבה החסד:

פסוק א - בהקשר לנאמר על ידי השליח בפרק ה פסוק 20 אנחנו מבינים שכל פעם כאשר

החטא הלך וגדל חסדו של אלוהים היה יותר גדול. אז נשאלת השאלה אם עשיית חטא תביא יותר חסד. גם היום ישנם מאמינים שמשתמשים בתירוץ הזה בטענה שמכל החטאים שלהם הם מבינים ומתנסים יותר ויותר בחסדו של אלוהים

2 חלילה לנו כי מתנו לחטא ואיך נוסיף לחיות בו:

פסוק ב - חס וחלילה זאת נקודת מוצא לא נכונה וזה לא מה שנאמר בפרק ה פסוקים 20-21 הסיבה היא מאד פשוטה. אלוהים רואה את המאמין בתור אחד שמת לחטא. אלו דברים בסיסים שעל כל מאמין לדעת והשליח פולוס הסביר להם את זה בפרקים ג ו ד של אותה איגרת. מדובר בעצם בצדקת האלוהים שניתנה למאמין רק דרך האמונה. אז אם אלוהים רואה אותך בתור מת לחטא איך זה שאתה נותן לחטא למשול בך.

חשוב לציין שהוא לא מדבר פה על הטבע החוטא אלא על האפשרות שהחטא ימלוך שוב בחיינו.

או האינכם ידעים כי כלנו הנטבלים למשיח ישוע למותו נטבלנו:

פסוק ג- ואז השליח שואל את המאמין "איך יודע" שאלה מאד טובה ובמקום. מה שאנחנו עומדים לקרוא בהמשך קשור לדעת לדרך מחשבה. לא ידיעת נתונים. אלא ידיעה של רצון אלוהים ותוכניתו. לא מדובר פה בהתנסות רגשית אלא "האם אתה יודע"?

אז השאלה שנשאלת פה היא האם אתה יודע "שכולנו הנטבלים למשיח ישוע למותו נטבלנו". אז מי זה "כולנו"? האם אלו רק אותם מאמינים שעברו את טקס טבילת המים? כמובן שלא. דבר ראשון המילה מים כלל וכלל אינה מוזכרת פה. אם נשים לב טוב לנאמר נראה שמדובר בטבילה למותו של המשיח.

אז מי אלו אותם "כולנו" פה נמצא שוב עד כמה חשוב לקרוא את הכתוב בהקשרו. על פי הנאמר כבר באותה איגרת פרק ה פסוק 1 אנחנו למדים שמדובר פה באלו שנצדקו על ידי האמונה.

כן השליח מדגיש שכולנו "הנטבלים למשיח"!.....נטבלנו למות המשיח. כאשר אנשים שואלים אותי באופן אישי האם נטבלתי? אני תמיד אומר כן למות המשיח. הטובל שלי הוא רוח הקודש ולא מנהיג דתי זה או אחר.

לכן נקברנו עמו בטבילה למות למען נתהלך בחיים מחדשים כאשר המשיח נעור מן המתים על־ידי כבוד האב:

פסוק ד

השליח פולוס ממשיך ומסביר למאמינים מה שאותה טבילה עשתה. הטבילה הזאת קברה אותנו. איפה באגם מים או בריכת טבילה של איזו כנסייה? כמובן שלא. נקברנו אתו בטבילה למוות. אנחנו נקברנו למותו. עכשיו כמובן נשאלת השאלה למה נקברנו אתו? למען שנוכל להתהלך בחיים מחדשים! כן התקומה של האדון ישוע המשיח מהמתים מאפשרת למאמין ללכת בחיים חדשים. מדובר פה בחסדו של אלוהים ועבודת רוח הקודש שמאחדת אותנו עם האדון ישוע במותו קבורתו ותחיתו מהמתים. כמובן שאין צורך להזכיר שמים לא יכולים לעשות שום דבר מלבד לנקות את החלק החיצוני של גופנו.

5 כי אם־נדבקנו בדמיון מותו אכן דבוקים נהיה גם־לתחיתו:

פסוק ה

וְאָנֹכִי לֹא אֲחוּשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם-נִפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵי מַכְלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת-מְרוּצָתִי וְאֶת-הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת הָאֲדוֹן יֵשׁוּעַ לְהַעֲדִיל עַל-בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים כ 24
הפסוק הזה מדבר על דמיון מותו. כאשר הגדרת המילה דמיון היא "קרבה או שוויון במראה או בתוכן". עכשיו השאלה היא מה משתווה למה. האם טקס טבילה במים משתווה בתוכנו או אפילו במראה לטבילתנו למות המשיח? כמובן שלא.

(1) המילה מים אפילו אינה מוזכרת בפרק

2 האם האדון ישוע נקבר בתוך בריכת מים. אגם, בכינרת או בירדן. כמובן שלא. הוא נקבר בתוך קבר ועל זה הכתוב מעיד.

אז על איזה דמיון מדובר פה? למה לנו ללכת רחוק בשעה שהכתוב מסביר את עצמו. טבילת המאמין למות המשיח על ידי רוח הקודש שווה בתוכן למותו, קבורתו ותקומתו מהמתים של האדון ישוע המשיח.

הפסוק מוסיף ומלמד אותנו שאם נדבקנו בדמיון מותו אכן גם נהיה דבוקים לתחייתו. מאמין שאכן קיבל את האדון ישוע בתור המושיע זה אותו רוח הקודש שמאחדת אותו אם מותו המשיח ותקומתו.

לכן השאלה העיקרית עבור משהו שטוען שהוא הוא קיבל את האדון ישוע בתור המושיע שלו, היא לא מתי הוא רוצה לעבור את טקס טבילת המים אלא בראש ובראשונה אם הוא יודע שרוח הקודש כבר טבל אותו לאחדות עם המשיח באותו רגע שהוא קיבל את האדון ישוע המשיח בתור המושיע האישי שלו.

6 בְּאֲשֶׁר יֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי-נִצְלַב עִמּוֹ הָאָדָם הַיֵּשָׁן אֲשֶׁר בָּנוּ לְמַעַן יֵאבֹד גּוֹף הַחֲטָא וְלֹא נִהְיֶה עוֹד עֲבָדִים לְחֲטָא:

פסוק 1

גם הפסוק הזה מתחיל עם המילה "באשר יודעים אנחנו" כי השאלה העיקרית פה לא אם אתה מרגיש ככה או חושב ככה או מסכים אלא האם אתה יודע. האם אתה יודע שבאותה טבילה נצלב האדם הישן. אבל מה זה האדם הישן? חשוב מאד שנבין את הנקודה הזאת מכוון שישנם כאלו שחושבים שמדובר באישיות שלנו או בעבר שלנו. ראה גם אל האפסים ד 22 או אל הקולסיים ג 9.

22 לְסוֹר מְדַרְכֵיכֶם הָרְאִשִׁימִים וְלִפְשֵׁט אֶת-הָאָדָם הַיֵּשָׁן הַנִּשְׁחַת בְּתַאֲוֹת רְמִיָּה: 23 לְהִתְחַדֵּשׁ בְּרוּחַ שְׂכָלְכֶם:

האדם הישן זה הטבע החוטא שעבר אלינו בירושה מהאדם הראשון (אל הרומים ה.12)

לְכֵן כְּאֲשֶׁר עַל-יְדֵי אָדָם אֶחָד בָּא הַחֲטָא לְעוֹלָם וְהַמּוֹת בְּעֵקֶב הַחֲטָא וְכֵן עֵבֶר הַמּוֹת עַל-כָּל-בְּנֵי אָדָם מִפְּנֵי אֲשֶׁר כָּלָם חֲטָאוּ:

השליח פולוס מסביר באותו הקשר שמחשבת הבשר כלומר האדם הישן היא רק שנאת אלוהים היא באשר לא תשתעבד לתורת האלוהים ואף אינה יכולה. אל הרומיים ז.7

כמה שלא נשתדל וננסה לא נצליח שפר את הטבע של האדם הישן, מכוון שהאדם הישן אינו רוצה הוא אינו יכול להשתעבד לתורת אלוהים. השליח פולוס מצהיר פה שאותו אדם ישן נצלב עם המשיח. שוב פעם חשוב להזכיר שלא מדובר פה באישיות שלנו אלא באדם הישן. מדובר פה באמת מאד חשובה ולא באיזה טקס דתי. כמה שלא תרחץ את גופך במים, יותר מ מה שהאדון ישוע המשיח עשה עבורך לא תקבל. האחדות שלנו עם מותו קבורתו ותחייתו היא אך ורק תודות לעבודת רוח הקודש.

חשוב להדגיש שלמרות האחדות שלנו עם המשיח זה עדין לא אומר שהאדם הישן כבר לא יטריד אותנו או יפסיק למשול בחיינו. מדובר פה באמת רוחנית שאלוהים השלים עבורנו בחסדו אבל כל עוד אנחנו עדין חיים בגוף הזה האדם הישן ירצה כל הזמן למשול בנו. זאת הסיבה שהשליח אומר למאמינים "אשר תסורו מדרכיכם הראשונים ותפשטו את האדם הישן הנשחת בתאוות התרמית" אל האפסים ד 22.

למרות שאנחנו מאמינים ויודעים שרוח הקודש שוכן בנו והאדם הישן נצלב אתו אנחנו נקראים ללכת ברוח ולא לתת לאדם הישן למשול בנו (אל הרומיים ז) 14-23

וְאֵנֹכִי לֹא אֶחֱוֹשׁ לְאַחַת מֵהֵנָּה וְגַם־נַפְשִׁי לֹא יִקְרָה בְּעֵינַי מִכְּלוֹת בְּשִׁמְחָה אֶת־מְרוּצָתִי וְאֶת־הַשְּׂרוּת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת
הָאֲדֹנָי יֵשׁוּעַ לְהַעֲיִד עַל־בְּשׂוֹרַת חֶסֶד אֱלֹהִים: מעשי השליחים כ 24

מדובר פה באמת מאד חשובה. המאמין יודע שהאדם הישן נצלב עם המשיח על מנת שגויית החטא תבוטל. על מנת
שלא נהיה יותר עבדים לחטא. יש הבדל גדול בין לחטוא לבין להיות עבד לחטא או לתת לחטא למשול בחיינו. מות
המשיח עבורנו וכל מה שמשתמע מכך צריך

להיות חלק בלתי נפרד מדרך המחשבה שלנו ודרך החיים שלנו.

כל הנושא של פרק ו' קשור לאחדות שלנו עם האדון ישוע המשיח ורק על סמך האחדות הזאת ומה שהאלוהים אומר
עלינו אנחנו יכולים להגיד בפה מלא "כי אשר מת הוא ניקה מהחטא. פסוק 7

ההמשך יבוא

באהבת המשיח

דב אבנון